

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa M.K.
przeciwko Szpitalowi w K. Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki
Zdrowotnej
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 1 czerwca 2023 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie
z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt VII Pa 158/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda M. K. na rzecz pozwanego Szpitala w K. Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2022 r. w sprawie o zapłatę na skutek apelacji powoda M. K. oraz pozwanego Szpitala w K. Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie IV Wydziału zmienił wyrok i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę w wysokości 16.771,35 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił i zniósł

koszty zastępstwa procesowego i koszty postępowania apelacyjnego między stronami.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie obowiązującego powoda równoważnego czasu pracy, tj. prawidłowo ustalił, iż powód jest zatrudniony w Szpitalu w K. Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej na stanowisku młodszego asystenta-rezydenta na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, a norma dobową czasu pracy na zajmowanym przez niego stanowisku wynosi 7 godz. i 35 minut z możliwością przedłużenia do 12 godzin. Praca powoda miała odbywać się według ustalonego harmonogramu pracy w równoważnym czasie pracy. Natomiast z obowiązujących powoda przepisów wynika, że dyżury medyczne lekarzy odbywających specjalizację u strony pozwanej realizowane są w trybie: 1) dyżuru towarzyszącego, pod nadzorem lekarza specjalisty w danej dziedzinie medycyny i rozpoczynają się od godz. 15:20 i trwają maksymalnie do godz. 20:25 w dni pracujące wynikające z przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy, 2) dyżuru samodzielnego od godz. 20:00 w dni pracujące wynikające z przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy do 8:00 rano dnia następnego lub całodobowo w niedziele i święta. Jednocześnie w jednostkach, w których całodobowa opieka nad pacjentem zapewniana jest w trybie dyżurów, praca lekarzy zatrudnionych w Szpitalu w tym lekarzy naukowo-dydaktycznych, odbywa się na następujących zasadach a) praca od poniedziałku do piątku w godzinach od 7:45 do 15:20, a dla lekarzy dyżurujących od 8:00 do 15:35, a następnie od 15:35 do 20:00 jest pracą w harmonogramowym i równoważnym czasie pracy stanowiącym wypełnienie normy czasu wynikającej z wymiaru zatrudnienia.

Sąd II instancji wskazał, że uprawnione staje się twierdzenie, iż praca opisana przez powoda jako dyżur oddziałowy w zakresie czasu pracy winna być kwalifikowana jako praca wypełniająca normę czasu pracy i opłacana wynagrodzeniem z umowy o pracę (z tytułu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy), a nie jako godziny nadliczbowe. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wynagrodzenie z umowy o pracę zostało powodowi wypłacone. Zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do twierdzenia, iż za godziny od 15.20 do 20.00 w dni od poniedziałku do piątku i od 8.00 do 20.00 w

soboty powodowi nie zostało wypłacone wynagrodzenie. Praca w tych godzinach nie przekraczała normy czasu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego różnicowanie wysokości stawek za dyżury wyłącznie z uwagi na to, czy lekarz podpisał, czy nie podpisał klauzulę opt-out jest przejawem dyskryminacji. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, iż różnicowanie wynagrodzeń pomiędzy lekarzami, którzy podpisali klauzulę opt-out i tymi, którzy tego nie uczynili, jest jedynie uprzywilejowaniem tych pierwszych. W ocenie Sądu II Instancji, w niniejszej sprawie doszło do dyskryminacji powoda ze względu na wypowiedzenie przez niego klauzuli opt-out, albowiem podwyżka stawki wynagrodzenia za dyżury nie została zastosowana wobec niego, pomimo iż pełnił dyżury, a ilość, jakość, rodzaj pracy i kwalifikacje potrzebne do jej wykonywania nie pozwalały na różnicowanie stawki. Źródło finansowania dodatku wypłacanego pracownikom posiadającym podpisaną klauzulę opt-out (środki własne pozwanego) i niemającym takiego sygnowanego zastrzeżenia (środki z Ministerstwa Zdrowia) nie może usprawiedliwiać sytuacji różnicowania stawki za dyżur dla lekarzy i samego powoda.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 kwietnia 2022 r. złożył powód, zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie oddalenia powództwa (pkt. II.II wyroku), zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 95 ust. 4 w zw. z art. 93 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej poprzez jego zastosowanie, przy jednoczesnym braku zastosowania art. 16i ust. 3 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty, pomimo iż powodowi, jako lekarzowi pełniącemu dyżur medyczny w ramach realizacji programu specjalizacji, na podstawie ostatnio powołanego przepisu, przysługuje wynagrodzenie jak za pracę w godzinach nadliczbowych albo, na jego wniosek, czas wolny; przy czym przepisy art. 151¹ § 1-3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

Strona skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt: VII Pa 158/21 w zaskarżonej części i uwzględnienie powództwa w tym zakresie poprzez zasądzenie od strony pozwanej Szpitala w K. Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej na rzecz powoda M. K. kwoty 15.778,61 zł lub o

uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 kwietnia 2022 r., w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów niniejszego postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca - na podstawie przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 4 k.p.c. - podniosła, iż przedmiotowa skarga kasacyjna winna zostać przyjęta do rozpoznania, ponieważ w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a ponadto jest ona oczywiście uzasadniona. W szczególności zagadnienie prawne dotyczy sporu wysokiego szczebla organów administracji ze szpitalami i wpływa na sytuację szerokiej grupy lekarzy pełniących dyżury medyczne i realizujących szkolenia specjalizacyjne, w czym wyraża się owa istotność w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. Jednocześnie – zdaniem strony skarżącej - istotne znaczenie powyższego zagadnienia prawnego idzie w parze z oczywistą zasadnością niniejszej skargi, albowiem obowiązywanie przepisów, na które powołuje się w niniejszej sprawie skarżący tj. art. 95 ust. 4 w zw. z art. 93 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej oraz art. 16i ust. 3 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty, a także ich wzajemna relacja nie nastręcza i nie powinna nastręczać trudności interpretacyjnych. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie konieczność zastosowania ostatnio powołanego przepisu art. 16i ust. 3 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty z wszelkimi tego konsekwencjami jest oczywista, co wprost przekłada się tu na oczywistą zasadność niniejszej skargi kasacyjnej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmówienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z brakiem przesłanek ustawowych z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie w całości, z uwagi na fakt, iż Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo nie zastosował art. 16i ust. 3 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza i dentysty, jak również wniosła o przeprowadzenie rozprawy. W obu przypadkach strona pozwana wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia wymogów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania merytorycznego. Jest ona bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej, indywidualnej sprawie zakończonej wydaniem prawomocnego wyroku, wobec czego argumenty za potrzebą rozpoznania tak rozumianego środka zaskarżenia przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie mogą być oderwane od podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia objętego skargą, jak również muszą być adekwatne do podstaw kasacyjnych, na których skarga została skonstruowana. Takie stwierdzenie jest wynikiem tego, że Sąd Najwyższy (poza uwzględnieniem z urzędu nieważności postępowania apelacyjnego) rozpoznaje skargę kasacyjną wyłącznie w granicach zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw, będąc przy tym związanym ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.).

Strona skarżąca w uzasadnieniu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała jednocześnie na istnienie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zauważyć należy, że strona skarżąca łączy przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, co budzi poważne zastrzeżenia. W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) na ogół wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi.

Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt. 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt. 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990). Co jest sporne, nie może być oczywiste (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, LEX nr 2159122; z dnia 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13, LEX nr 1771724).

Ponadto wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm) albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencki i prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., I UK 252/17, LEX nr 2533238). W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania (pytań) do Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, LEX nr 2499783). Za niewystarczające uznać należy również powoływanie się przez stronę skarżącą na „prasowe podsumowanie” tematu, tak jak zostało to przedstawione w przedmiotowym wniosku.

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane; z dnia 19

marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300); istotne zagadnienie prawne w aspekcie metodycznym i merytorycznym podobne jest do pytania prawnego. Oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane na podstawie okoliczności mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPIUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033; 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179; 25 sierpnia 2022 r., III USK 556/21, Legalis nr 2739722), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw.

Oznacza to, że twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Biorąc powyższe pod rozwagę, należy podkreślić, że strona skarżąca nie zdołała wykazać, jakoby w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne, które powinno jednak kotwiczyć się w samym prawie, ponieważ to ono otwiera dopiero pytanie i odpowiedź, czy istotny problem prawny rzeczywiście występuje w sprawie, czego brak jest we wniosku. Zatem konieczne jest

przytoczenie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 listopada 2003 r., II UK 184/03; z 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także powołanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa był odmiennie wykładany. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5; 17 marca 2015 r., I PK 4/15, niepubl.; z 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, niepubl.; 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl., 30 stycznia 2023 r., I CSK 3985/22, Legalis nr 2914113).

Przypomnieć należy również, że skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Należy podkreślić, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to, że „oczywistość skargi kasacyjnej” z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oceniana jest z pozycji twierdzeń odnoszących się do faktów Sądu drugiej instancji, a nie wyobrażenia o stanie faktycznym skarżącego. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w skardze zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6

listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365, 2 kwietnia 2019 r., I UK 135/18, Legalis nr 1897892), co w przedmiotowej sprawie nie występuje.

Strona skarżąca kwestionuje zastosowane przez Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie przepisy tj. art. 95 ust. 4 w zw. z art. 93 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej, podnosząc, iż konieczne było zastosowanie art. 16i ust. 3 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty. Z tym że jak wynika z obszernego uzasadnienia wyroku Sądu II instancji za koniecznością zastosowania właśnie tych, a nie innych norm prawnych przemawiał ustalony w sprawie stan faktyczny. Stosowanie prawa i rozstrzyganie sporów należy bowiem do sądów powszechnych, które samodzielnie ustalają stan faktyczny i suwerennie stosują prawo materialne w indywidualnym sporze.

Strona skarżąca niestety nie wskazała na występujący w sprawie problem prawny o istotnym znaczeniu dla systemu lub dziedziny prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to analizie można byłoby stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne faktycznie i rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Takiej analizy brak jest niestety w przedmiotowym wniosku, niezależnie od wskazania na zastosowane przez Sąd II instancji niewłaściwe przypis ustawy o działalności leczniczej. Jednocześnie na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego nie składa się powołanie przez stronę skarżącą samego przepisu art. 16i ust. 3 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty bez sformułowania istotnego zagadnienia prawnego. Takie zagadnienie nie może być przy tym redukowane jedynie do oczekiwania na potwierdzenie stanowiska strony skarżącej. Należy również przypomnieć, że podstawy kasacyjne stanowią całkowicie odrębny element skargi kasacyjnej i nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Zatem podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

T.L.

[ł.n]